

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

VIZITA

Președintelui Conferinței Generale

In revista „Les Signes des Temps“ (Semnele Timpului) din data de 1 mai 1884, G.I. Butler, președintele de atunci al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, scria:

„Am petrecut patru zile la Pitești, un oraș din România. Adevărul fusese predicat cu doisprezece sau cincisprezece ani mai înainte în această regiune și câteva persoane l-au primit. Ca rezultat al acestei predicări, am găsit pe fratele Toma G. Aslan și alți prieteni păzitori ai poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus Hristos“.

Primul președinte, deci, al Conferinței Generale care ne-a vizitat țara și lucrarea adventă de aici, a fost G.I. Butler. A urmat apoi fr. Daniells, fr. Mc. Elhany, W.H. Branson și mai recent frații R.H. Pierson și N.C. Wilson.

Vineri, 24 mai a.c., a sosit într-o vizită de câteva zile fr. Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale însoțit de sora Folkenberg, de Don Folkenberg, fratele fr. Folkenberg împreună cu soția, de fratele și sora Mc. Millan și nora acestora Dana Mc. Millan. Oaspeții au fost însoțiți de către fr. E. Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa. Noul președinte al Conferinței Generale a ținut să cunoască personal bisericile din estul Europei, acum după evenimentele ce au schimbat complet datele situației socio-politice din această parte a Europei.

Prima zi a călătoriei fr. Robert Folkenberg a debutat cu o vizită la Comunitatea din Municipiul Buzău. Frații din Buzău au pregătit, ca loc pentru oficierea serviciului divin, Sala Sporturilor. Mii de frați și de surori din jud. Buzău, precum și din județele vecine, s-au adunat să se

închine lui Dumnezeu cu ocazia aceasta.

Corul Comunității Buzău a contribuit la solemnitatea înălțătoare a momentului, creînd o atmosferă de liniște și pace.

Președintele Uniunii și-a exprimat bucuria de a trăi acest moment la Buzău și de a putea oferi oaspeților o imagine adevărată a libertății religioase și civile de care ne împărtășim astăzi.

Invitat de onoare al acestui serviciu divin a fost dl. prefect al jud. Buzău, care în cuvinte alese a dat glas aprecierii pentru ceea ce sînt și fac adventiștii de ziua a șaptea din jud. Buzău.

Fr. Nelu Dumitrescu, în cuvîntul de răspuns, i-a oferit o Biblie, spunînd printre altele: „Vom predica această Evanghelie în tot județul Buzău pentru a ajuta la redresarea morală și spirituală a cetățenilor noștri“.

Fr. Robert Folkenberg a predicat cu în-sufletire cuvînt de îndemnare și încu-jare întemeiat pe făgăduințele și descope-riile Cuvîntului lui Dumnezeu.

Intr-o atmosferă de entuziasm și de fră-ție adventă, ne-am despărțit cu urarea „Dumnezeu cu noi pîn'ne vedem“.

Sîmbătă, 25 mai, oaspeții au partici-pat la serviciile divine ce s-au ținut în sala Polivalentă din București. La aceas-tă întîlnire au luat parte membrii comu-nității din București și din multe comu-nități din țară, precum și mulți vizita-tori. Marea sală fiind plină aproape pînă la ultimul loc.

Ora de rugăciune a fost ținută de fr. Ludescher, care a prezentat textul din Fapte 2,41-42

„Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățatura apos-tolilor, în legătura frățescă, în frîngerea pîinii, și în rugăciuni“.

Oaspetele a accentuat cele patru ca-racteristici ale bisericii primare.

1. STĂRUIAU ÎN ÎNVĂȚATURA APOSTOLILOR. Centrul preocupărilor lor era învățatura apostolilor. Solia Evangheliei în totalitatea ei. Biserica pri-mară era formată dintr-un popor al Cu-vîntului lui Dumnezeu.

2. STĂRUIAU ÎN LEGĂTURA FRĂ-ȚEASCĂ. Avem nevoie unii de alții. Avem nevoie de comuniunea cu Dumnezeu și unii cu alții. Să fim uniți. Biserica este trupul lui Hristos. Nu putem avea unire cu Hristos și comuniune cu El, fără să avem comuniune unii cu alții. Să reținem că biserica nu are nevoie de mine, ci eu am nevoie de biserică.

**3. STĂRUIAU ÎN FRÎNGEREA PÎ-
NII.** Primii creștini se adunau acasă ca să frîngă pîinea. Ei își aminteau astfel mereu de Cel ce S-a frînt pe Golgota pen-tru mîntuirea lor. Își aminteau de făgă-duința revenirii Lui. De aceea, solia mîntuirii trebuie vestită lumii întregi.

4. STĂRUIAU ÎN RUGĂCIUNE. Prima biserică era o biserică a rugăciunii. Și, din acest punct de vedere, ei au urmat exemplul Domnului Isus Hristos. Noi știm cît de importantă era rugăciunea în viața Domnului Hristos. Despre biserica pri-mară citim că „toți stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus și cu frații Lui“.

Cheia succesului? Rugăciunea

Foșnetul Spicelor coapte Cheamă cu sfîntă insistență La seceriș!

Biserica adventă trebuie să fie o biseri-că a rugăciunii. Viața noastră, lucrarea noastră trebuie să se bazeze pe rugăciu-ne. Secretul succesului în lucrarea pentru Dumnezeu este... stăruința în rugăciu-ne.

După Scoala de Sabat, a luat cuvîntul fr. Folkenberg (predica sa se publică se-parat).

În după-amiaza zilei de Sabat, fr. Fol-kenberg a fost în mijlocul frățietății din Teleorman.

Sîmbătă după-amiază, 25 mai, la Alex-andria ploua. Ploua de mai multe zile și era bine pentru toată verdeața de pe cîmp a Teleormanului. Stadionul munici-pal era pustiu și înmuiat de ploaie, dar continua să aștepte oaspeți de bine și de departe. Dar așteptarea nu i se împlinește. În schimb, sora mai mică de peste drum, Sala Polivalentă. „se frămîntă“ să cuprindă atîta lume. Niciodată nu au fost atîția oameni adunați pe terenul ei de joc, nemaiîncăpînd în tribune. Sînt cîteva mii.

Dar frămîntul general se topește puțin și corul reunit al Teleormanului intonează „Tatăl nostru“. Sună frumos și plin. Se fac prezentările, apoi vocea fr. Folken-berg sună cald, întru o melodie venită frumos, apoi cuvinte de asigurare și speranță. „Noi sîntem poporul Lui, turma pă-șunii Lui“. Urmează cîntări, quartet bîr-bătesc, cor și cîntăm cu toții.

La ieșire, presa locală vrea să știe totul despre tot ce se poate ști. I se răspunde direct, simplu, convingător și sincer: „Sîntem aici pentru mai bine!“

Duminică, oaspeții au vizitat clădirea ce va adăposti orfelinatul I.C.C. din car-tierul Dămăroaia, București; clădirea se-minarului de la Brașov Stupini, iar seara au luat parte la o întîlnire de evangheliza-re la Ploiești.

Sala Polivalentă din Ploiești a răsuna-t de cuvîntul ce chema la o mai deplină consacrare și la o totală dăruire în ser-viciul lucrării lui Dumnezeu. Și credem că în multe inimi ecoul va stăruii încă mul-tă vreme.

Planeta noastră se grăbește spre por-țile Împărăției lui Dumnezeu. În interesul istoriei actuale, distingem tot mai multe semne care ne conving, că, într-adevăr, „încă puțină, foarte puțină vreme“ a mai

rămăs și „Cel ce vine va veni și nu va zăbovi“. Foșnetul spicelor coapte ne cheamă tot mai insistent. Mîine, Cel ce ține secera în mîna Lui va anunța de pe nor de lumină încheierea timpului, în valea umbrei morții.

La urmă, corul de copii, cu inimi ne-vinovate și cu voci de cristal, a intonat binecunoscuta cîntare „El vine iar“. Mesajul ei a răsunat și în șueratul gloanțelor în acel decembrie, care a deschis porțile spre seceriș.

La strofa a doua, cu corul copiilor s-a unit și corul mare al comunității Plo-iești, ca în final toți cei prezenți să cînte împreună:

El vine iar, El vine iar!

Ce fericire negrăită!

Se va sfîrși al nopții chin amar,

Căci Domnul vine iar!

Luni, 27 mai, oaspeții au vizitat Con-ferința București, iar fr. Folkenberg, fr. Ludescher și fr. N. Dumitrescu au fost primiți în audiență de către domnul I. Iliescu, președintele țării, ocazie cu care fr. Folkenberg s-a întreținut cu președin-tele Iliescu, prezentînd activitatea biseri-cii pe plan mondial, precum și unele pro-bleme ale bisericii advente din Româ-nia.

Luni după-amiază, fr. Folkenberg și Ludescher au avut o întîlnire cu pastorii din Uniunea Română, invitați special pen-tru a se întîlni cu președintele Conferinței Generale. Cu această ocazie, s-au purtat discuții în legătură cu lucrarea bisericii în perioada actuală. Oaspeții au răspuns la o serie de întrebări puse de către par-ticipanții la întîlnire.

Marti, 28 mai, oaspeții s-au întîlnit cu membrii comitetului Uniunii, iar după-amiază au părăsit țara, mergînd în Bulgaria.

Deși scurtă, vizita a oferit fr. Folken-berg ocazia unei prime cunoașteri a bi-sericii advente din România, cu specificul și problemele ei, sperînd că în viitor vom mai avea ocazia să-l avem pe președintele Conferinței Generale mai mult timp în mijlocul nostru.

La această prezentare au colaborat: N. Dumitrescu, I. Buciuman, L. Forray și D. Popa.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 7/1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Secretar redacție:
Coconcea Octavian

Membrii comitetului
redacțional:
D. Popa, O. Coconcea, N. Dumitrescu, L. Forray.

Colaboratori:
Niculescu Teodor, Danci Petrică, A. Timiș, B. Roșca, I. Bi-diuc, I. Hufanu, Gl. Deac, A. Engelhardt, E. Niculescu și V. Peicu.

CUPRINS

— Vizita fratelui R. Folkenberg	C.I
— Pildă v-am dat	1
— Dați-le voi să mănânce	2
— El pentru noi muri	3
— Știri	8
— Interviu	10
— Solia prin văzduh	12
— Comunitatea și misiunea globală	13
— Luminezi tu oare?	14
— Miez de noapte	16
— Pagini inedite	C.III
— Sfârșit de cale	C.IV

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Plantelor 12
Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

EDITORIAL

PILDĂ V-AM DAT

„Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu“ (Ioan 13,15)

Din ieslea de la Betleem și pînă la crucea de pe dealul Căpățîni, locul jertfei Lui ispășitoare, Fiul lui Dumnezeu ne-a dat, ca Fiu al omului, o pildă vrednică de urmat. El a risipit cu dărnicie iubirea Sa făcînd să renască în inimi bucuria speranței și strălucirea prezenței divine.

Această forță divină L-a determinat să-Și facă simțită prezența în mijlocul celor nevoiași, la patul bolnavilor sau alături de cei apăsați. El a înțeles pe cei flămînzi și pe cei goi, pe toți dezmoșteniții soartei și le-a deschis comorile cerului, căci El, Isus, a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut.

Da... El, ne-a dat o pildă... ca să facem și noi cum a făcut El.

Este un adevăr acela că sîntem cu toții prinși în programe și activități multiple în biserică și în afara bisericii. Angrenajul prezent al vieții este sufocant de solicitant și totuși este necesar să împlătim în mod armonios preocupările vieții de fiecare zi cu lucrarea chemării de conlucrători împreună cu Dumnezeu în marea și solemnă lucrare de vestire a Evangheliei, de chemare la pocăință a semenilor. De chemarea lor la viață... la viață veșnică.

Mi-e teamă că în această trepidantă și multiplă activitate, neglijăm adesea tocmai ceea ce este esențial și care ne scapă, sau nu vrem să-l înțelegem. Trebuie să recunoaștem că sîntem prea solitari... prea înstrăinați și singuratici...

Deși sîntem o familie și ne place mult să ne numim astfel, sîntem totuși însingurați — micile și marile noastre bucurii sau tragedii, le trăim singuri... sau sîntem lăsați să le trăim singuri.

Sîntem martori ai unor evenimente și întîmplări ce schimbă viața multora. Numărul lor este atît de mare că ne-am obișnuit. Nu ne mai impresionează — ne-am călit, nu ne mai sensibilizează, nu mai răspundem — CA EL — la aceste evenimente.

În accidente deloc banale au murit frați și surori, prieteni de care eram legați. Am avut poate o tresărire și am simțit o durere de inimă. Unui coleg sau colege i-a murit bucuria vieții odată cu tovarășa sau tovarășul de viață. Am lăcrimat și am mers mai înainte. O boală ce nu iartă a cuprins pe un altul, tînăr și promițător, boală ce schimbă complet datele și perspectiva vieții... Conștiințioși și cu un simțămînt de durere le înregistrăm ca un computer și ne vedem mai departe de drumul vieții și activității noastre, pînă vom fi și noi „un caz“.

Dar cîți am simțit imperios nevoia să zăbovim alături de cei încercați, rugîndu-ne și îmbărbătîndu-ne reciproc? Cîți ne-am deschis sufletul și am plîns cu cei ce plîng? O, cîtă nevoie este de împreună simțire!

Parcă aud ca un îndemn și o mustrare: „Să faceți și voi cum am făcut Eu“...

În exercițiul vieții noastre spirituale, recurgem adesea la manifestări care să producă senzație, pentru că ne lipsește profunzimea iubirii și cunoașterii de Dumnezeu și de aproapele.

Prin excelență, religia lui Hristos este o religie practică ce condamnă formalismul rece și ostentativ și ne identifică cu cel în suferință.

Da! „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați față de lume“ (Iacov 1, 27).

„Să faceți și voi cum am făcut Eu“
Să facem și noi... cum a făcut El.

D.Popă

DAȚI-LE VOI SĂ MĂNÎNCE!

Dați-le voi să mănince le-a spus
Isus“

(Marcu 6,37).

Cînd Învățătorul din Galileea, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului a fost întrebat de un învățător al Legii, care este cea mai mare poruncă din Lege, El a răspuns imediat:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este... să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Mat. 22, 36 — 39).

Acest adevăr axiomatic și în totul practic, este și rămîne esența creștinismului. În ultimă analiză, toate dogmele și învățătura creștină se rezumă la marea adevăr pe care Domnul Hristos l-a legat de dobîndirea vieții veșnice:

„Cînd va veni Fiul Omului în slava Sa... va zice celor de la dreapta Lui: „veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămînd și Mi-ați

dat de mîncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine“ (Mat. 25, 31 — 36).

Cuvintele de mai sus ale Scripturii mi-au reținut atenția și mi-au dat impulsul de a supune cele cuprinse în acest articol analizei noastre și a celor în drept, citind într-un ziar un mic articol, dar cu conținut profund umanitar. Autoarea, de o profundă sensibilitate creștină, se întreba dacă nu cumva în locul unei împunătoare catedrale „n-ar fi mai folositor să se deschidă cantine pentru săraci (căci procentul lor va fi în continuă creștere), pentru bătrîni și pentru orfani, care să aibe măcar o dată pe zi o mîncare caldă.

Poate că la cele de mai sus să adăugăm cele spuse de Mîntuitorul: „Pe acestea trebuia să le faceți, și pe acestea să nu le lăsați nefăcute“ (Mat. 23, 23).

„Dați-le voi să mănince!“

Cînd după încheierea celui de al doilea război mondial (1945-1947) la sediul Uniunii și al Comunității Labirint din București a funcționat o cantină, ea a venit în ajutorul multor oameni necăjiți.

Astăzi avem o activitate intensă ce solicită întreaga noastră ființă, timpul și mijloacele noastre materiale. Eforturile evanghelice antrenează întreaga biserică. Și aceasta este menirea noastră. Nu trebuie să uităm însă că această lucrare evanghelistică trebuie susținută de o activitate practică. Activitatea de propovăduire a Evangheliei trebuie susținută de o manifestare a creștinismului practic. Comunitatea, biserica trebuie întărită spiritual, lucrarea de pastorație trebuie să întărească baza lucrării de înaintare a Evangheliei, învățătura teoretică trebuie demonstrată practic. N-ar trebui oare să ne îngrijim de nevoile imediate ale celor ce sînt în derivă — în oceanul acesta tălăzuind al omenirii, ce-i aruncă la periferia ei?

N-ar trebui să dovedim practic iubirea față de Dumnezeu, îngrijind de cei în nevoie? Oare cuvintele rostite acum două milenii de Fiul lui Dumnezeu, nu ni se adresează și nouă, celor de astăzi?

„Dați-le voi să mănince!“

Stimați și scumpi frați și surori, pastori, voi cei aleși să conduceți această biserică la toate nivelele ei, comunitate, conferințe, uniune, ADRA și celelalte asociații umanitare și toți cei ce gîndesc practic credința lor, nu este oare timpul venit, ca paralel cu celelalte activități, să deschidem în București și oriunde este posibil, cantine în care să alinăm nevoile multora. Sînt mulți bătrîni sin-

continuare în pag. a 8-a

EL...PENTRU NOI MURI

Sînt fericit că mă aflu la București. Ce privilegiu deosebit să pot petrece Sabatul cu frații și surorile mele de aici. Venind de dimineață spre acest auditoriu, mintea mea era plină de gânduri. Ploaia cădea și mă gîndeam că n-o să poată veni nimeni. Am fost însă surprins să văd atît de mulți prezenți aici și sînt fericit că avem ocazia să deschidem împreună Cuvîntul Domnului.

O altă imagine ce mi-a cuprins mintea este aceea a lucrării pe care Dumnezeu a făcut-o și o face în România. Numai cu cîțiva ani în urmă, era o imposibilitate gîndul de a ne închina aici, în această sală, în ziua Sabatului. Dumnezeu este Acela care conduce tot ceea ce se întîmplă în lumea aceasta. Ce minunat este că acum ne putem închina în libertate în această țară. Adventiștii de Ziua a Șaptea trebuie să fie cetățeni model

ai României. Ei trebuie să ajute la stabilirea coloanei vertebrale morale a țării, căci, numai demonstrînd credința noastră în Dumnezeu, oamenii vor recîștiga vigoarea morală atît de necesară și de care este o disperată nevoie acum. Dar... n-am venit astăzi aici pentru a vorbi despre politică, ci să vorbim despre Isus Hristos, Domnul nostru.

În decursul istoriei, Dumnezeu a folosit evenimente mici, neînsemnate ca să ne învețe lecții mari. De exemplu, în grădina Eden, era un fruct mic pe care Eva și Adam, neascultînd de Dumnezeu, l-au luat și au mîncat din el și lucrul acesta a adus păcatul asupra lumii întregi, a aruncat omenirea în această stare de răzvrătire. Moise a luat cu el un simplu toiag de păstor, dar era plin de puterea Duhului Sfînt. El, care venea după o perioadă de patruzeci de ani de comuniune cu Dumnezeu, a stat ne-

înfricat în fața lui Faraon și i-a spus: „Lasă pe poporul meu să plece“. Și el și-a luat poporul și a plecat nu pentru că Moise era cel mai mare conducător, nu pentru că el era foarte înțelept, ci pentru că el era plin de puterea Duhului Sfînt.

Isus a venit la fîntîna lui Iacov și a cerut femeii samaritence să-I dea să bea. Dar El i-a oferit izvoarele apei veșnice.. Puțin praf, amestecat cu saliva Domnului Hristos, a ajutat la redarea vederii unui orb. Mai există un alt eveniment mic, neînsemnat, pe care îl găsim în Luca 2. Este un text ce pare foarte simplu, dar redă un eveniment cu o profundă semnificație spirituală.

„Și, cînd s-a împlinit zilele pentru curățirea lor, după Legea lui Moise, Iosif și Maria au adus Pruncul la Ierusalim, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului“.

Un simplu act al consacării unui

Sosirea oaspeților la Buzău

prunc. Pentru preoții de la Templu, serviciul acesta al consacării unui prunc era un serviciu obișnuit, de rutină. Gîndesc că era un lucru obișnuit pînă cînd veneau niște părinți bogați cu pruncul lor și atunci, probabil că făceau o slujbă deosebită, pentru o plată... specială. Dar în familia aceasta, preotul a văzut o simplă familie de țărani, îmbrăcați în haine țărănești, avînd în mîna lor, ca dar, o pereche de turturele. Era cel mai umil dar îngăduit de legea mozaică. Preotul, aproape în mod mecanic, a luat Pruncul în mîinile sale și cînd a ridicat pe Isus în fața altarului, puțin și-a dat el seama că în mîinile sale ținea de fapt pe Maiestatea cerului, Prințul Slavei. Apoi, după ce a dat pruncul înapoi mamei Lui iubitoare, preotul s-a întors ca să înregistreze numele Lui în registrul primilor născuți și a scris numele ISUS.

Un asemenea eveniment avea loc, în mod obișnuit, în fiecare săptămînă. Dar în acele brațe se afla acum singura nădejde a întregului neam omenesc. Chiar în momentul în care preotul a ridicat Pruncul în fața altarului, Dumnezeu a acționat, dînd pe Fiul Său, care fusese făgăduit mai dinainte, neamului omenesc căzut. Atunci cînd preotul ridica în mod mecanic pe Prunc în fața altarului, Dumnezeu a făcut ceea ce a făgăduit în Ioan 3,16, cel mai cunoscut text al Sfințelor Scripturi. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a DAT...”. Înțelegem noi oare ce s-a întîmplat atunci, în ziua aceea în templu? Dumnezeu Tatăl nu a lăsat, în mod temporar, pe Fiul Său pe acest pămînt. El nu L-a împrumutat numai pentru un timp limitat de

treizeci de ani, pentru ca să poarte păcatele noastre și să moară pentru noi. Tatăl nostru ceresc n-a dat pe Isus Hristos acordîndu-I un concediu din curțile slavei. În schimb, Dumnezeu a iubit atît de mult pe oameni încît El L-a DAT... nu L-a mai avut. Dumnezeu a așezat pe Fiul Său aici, în lume, în fața unui risc veșnic, astfel încît să-Și păstreze pentru veșnicie trupul omenesc.

În anul 1791, compozitorul Hendel a compus nemuritorul oratoriu Mesia. Ochii săi s-au oprit asupra textului din Isaia 9,6. „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a DAT...” Cînd înțelesul acestor cuvinte a început să pătrundă în mîntea lui Hendel, pana sa a început să-i tremure în mîna... Și, ceas după ceas, pana sa a alergat pe foaia cu portative. Era ca și cînd ar fi fost mișcat de inspirația divină. Intrînd în camera acestui compozitor, un slujitor l-a găsit pe Hendel cu degetul pe textul din Isaia, iar ochii săi străpungeau spațiul celest și lacrimile curgeau pe obrajii săi. Mîntea sa fusese copleșită de însemnătatea a ceea ce scrisese Isaia...

Mîntea omenescă însă nu este în stare să cuprindă faptul că Dumnezeu a îngăduit Fiului Său să schimbe tronul cerului pentru un staul cu paie, aici, pe pămînt. Dar cînd te gîndești că Dumnezeu a dat pe Fiul Său pentru neamul ne-omenesc..., căci nimic nu este mai îngrozitor decît lipsa de omenie a omului față de om. Cărțile de istorie sînt pline de lucruri teribile pe care oamenii le-au făcut oamenilor. În Siria, de pildă, sînt dăltuite în stîncă scene și inscripții cu privire la isprăvile oamenilor. Ei ju-puiau de vii pe oameni. Alte scene

arată cum se tăiau membrele oamenilor. Poți vedea într-o parte o grămadă de capete. În altă parte, o grămadă de brațe și picioare. Iar astăzi... Auschwitz și Dachau stau ca monumente ale lipsei de omenie a omului față de om.

Și fiecare dintre noi vedem, în fiecare săptămînă, lucruri asemănătoare. Din cauza unor critici destructive a unor oameni care pretind a fi creștini, familii și comunități sînt în pragul prăbușirii, pentru că, în mod ra-utăcios, se răspîndesc zvonuri rele, neadevărate, unii despre alții.

Eu sînt sigur că nimic din toate acestea nu se întîmplă aici, în România. În mod sigur, oamenii de aici spun numai cuvinte plăcute unii despre alții. Pe noi nu ne interesează purtarea fraților și îmbrăcămintea sursurilor. Ci pe noi ne interesează numai starea noastră spirituală. Dar, chiar dacă lucrul acesta nu este ade-vărat, pentru România, nu este oare extraordinar că acesta va fi cazul, aceasta va fi situația în ceruri? Aici, pe pămînt, avem de învățat cum să ne stăpînim gîndurile și să fim așa de categoric de serioși cu noi înșine, cum de fapt ar trebui să fim. Să fim serioși cu noi înșine și iertători cu ceilalți. Dar cel mai îngrozitor lucru ce se poate întîmpla aici pe pămînt, este atunci cînd un om încearcă să impună punctul său de vedere... altuia.

Pentru oamenii păcătoși ca noi, Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu și nu trebuie să uităm vreodată acest lucru. Noi, ca și G.F. Handel, să contemplăm acest dar neprețuit. Cu obraji plini de lacrimi, el contempla pe Hristos pe crucea Golgotei. Desigur că acum 1900 de ani, acea liniștită consacrare a Pruncului a luat o turnură dramatică.

Bătrînul profet al lui Dumnezeu, Simeon, a fost condus de Duhul Sfînt la Templu și, deodată, Simeon a văzut acel Prunc care se afla în brațele mamei sale, o țărăncă și care era de fapt Prințul Cerului. Și în fața ochilor uimiți ai preotului, Simeon a luat Pruncul din brațele mamei Sale, L-a ridicat în sus și cu inima plină de o bucurie de nedescris a strigat: „Ochii mei au văzut mîntuirea Ta”. Nu este de mirare că în Luca 2.33 citim că: „Iosif și Maria, tatăl și mama Lui se mirau de lucrurile care se spuneau despre El”.

Deodată, Simeon s-a oprit. Pe fața sa a apărut o umbră și, privind spre fața serioasă a Mariei, el a adăugat această sumbră profeție: „Sufletul tău va fi străpuns de sabie”. Cine poate să înțeleagă vreodată cum această sabie avea să străpungă inima Mariei? Credeți că ea a mai uitat vreodată, în tot restul vieții sale, această frază teribilă. În timp ce vremea trecea cu o viteză incredibilă,

ea a văzut adolescența Lui nobilă și maturitatea Lui fără de pată ce îi stătea înaintea.

Apoi, într-o zi, ea a înregistrat niște semne tainice, care au făcut pe Domnul nostru să lase la o parte uneltele Sale de dulgher și să spună la revedere mamei Sale, apoi să se alătore mulțimii care se îndrepta spre râul Iordan, ca să asculte pe profetul care predica acolo, lângă acest râu. Ea a văzut apoi botezul Lui în râul Iordan, ca să-L vadă apoi dispărând în pustie, timp de patruzeci de zile. Ea începuse să se întrebe dacă El mai este sau nu în viață. În cele din urmă, a apărut istovit de foamă, dar era înconjurat de un grup de ucenici, iar aceștia îl numeau „Învățătorule”. Ea își amintea apoi de știrile extraordinare care descriau puterile Lui miraculoase despre puterea de a vindeca, de a vindeca unele membre paralizate, cum a putut să hrănească mii de oameni cu puțină mîncare din pachețelul unui băiețel. Ea a auzit și alte lucruri incredibile despre trupuri reci ca piatra, moarte la un moment dat, ca, după o clipă, să se scoale și să strige de bucurie. Astfel de minuni se petreceau zilnic, în mod simplu, printr-un gest cu mîna sau un cuvînt spus de El.

Maria se temea, de asemenea, de creșterea dușmăniei și a urei ce se ridica din partea Fariseilor și a preoților. Ei erau cei înțelepți, cei mîndri, intoleranți, plini de ambiție și cruzi. Dar, în ciuda tuturor acestora, erau bine înveliți într-o frumoasă și pretinsă haină a îndreptăririi. Ei îl urau pe Învățătorul din Nazaret. Fariseii și Saducheii s-au unit într-un moment foarte rar de armonie și ei au fost de acord cu faptul că Isus era o problemă. El, Isus, atrăgea spre Sine prea multă lume. El le slăbea autoritatea și de aceea trebuiau să facă ceva cu acest om. Și astfel, puțin cîte puțin, dar în mod hotărît, ei au respins apelul Duhului Sfînt adresat inimilor lor. Ei s-au închis singuri într-o întunecime de nepătruns. Ei respingeau astfel puterea Duhului Sfînt, pînă cînd au ajuns, în totul, sub dominarea puterii lui Satana. Și, în curînd, fariseii, preoții și ceilalți conducători, aveau să fie împinși de Satana spre ruină veșnică.

Pînă în acel moment, Domnul Își luase trei ani și jumătate de slujire. Tăgăduirea Sa de Sine, curăția Sa morală și blîndețea Sa erau cunoscute de toți. Lumea aceea n-a putut tolera mai mult curăția Mîntuitorului. Așa că sabia aceea despre care a profetizat Simeon, a început să străpungă inima Mariei. Ea și-a amintit foarte bine cum viața Fiului ei fusese scăpată fugind în Egipt. Scăpase pentru că fusese cu un pas

înaintea sabiei ascuțite a lui Irod, o sabie ce căuta viața Fiului ei. Apoi și-a adus aminte de acea dimineață de Sabat, cînd mulțimii coreligionarilor ei nu le-a plăcut predica rostită de El și, ca urmare, au pus mîna pe Fiul ei, L-au scos afară din Sinagogă, dorind să-L arunce de pe o stîncă.

Apoi a venit acea noapte îngrozitoare cînd ea se afla în Nazaret și un sol a venit cu suflarea tăiată la ușa casei lor și le-a spus că Fiul lor a fost arestat. I-au povestit cum oamenii L-au luat din grădina Ghetsemani, cum L-au tîrît peste Cherolim, cum mulțimea aceea L-a dus înaintea marelui preot Caiafa. Apoi Caiafa, înconjurat de sftenicii lui, s-a așezat pe tronul său, iar în stînga și în dreapta sa se aflau gărzile romane și mulțimea care urla. În contrast cu toate acestea, în fața tronului lui Caiafa, stătea Isus Hristos netulburat și liniștit, înconjurat de o influență sfințitoare. Pentru un moment, Caiafa a fost plin de admirație în fața Lui. Pentru prima și ultima dată, prin mintea lui a trecut gîndul că este posibil ca Acesta, care stătea înaintea sa, să fie din familia lui Dumnezeu. A fost un gînd pe care Caiafa l-a scos plin de silă din mintea sa.

Deodată, cu o voce batjocoritoare, Caiafa a cerut lui Isus să facă o minune, acolo, înaintea lui. Uitați-vă la ura bolnăvicioasă din ochii marelui preot și comparați-o cu privirea liniștită de pe fața Domnului Hristos. Priviți și ascultați procesiunea de martori plătiți să spună minciuni. Aceștia au spus atît de multe minciuni, încît au început să se con-

trazică între ele și, în cele din urmă, în disperarea sa, Caiafa a fost obligat să-L determine să Se condamne singur. Așa că, în mod solemn, a ridicat mîna sa spre cer și a pus această întrebare sub forma unui jurămint: „Te jur pe viul Dumnezeu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”.

În fața unei asemenea întrebări, Isus Hristos nu mai putea să tacă, pentru că această întrebare se referea direct la legătura Sa cu Tatăl Său, pentru că era pusă în discuție legătura Lui cu Tatăl Său. Toți ochii s-au îndreptat către acea ființă nobilă. Fiecare ureche era atentă să prindă fiecare cuvînt, fiecare sunet. Și cuvintele Sale au spart tăcerea atunci cînd au rostit: „Tu ai spus”. Apoi, pentru un moment, divinitatea a străfulgerat prin corpul Său omenesc. În fața privirii, a ochilor pătrunzători ai Domnului Hristos, marele preot Caiafa a început să tremure. Ochii Lui răscoleau adîncurile sufletului Său stricat. Pentru un moment, Caiafa a rămas fără cuvînt. A amuțit. Apoi și-a revenit. Cu o furie satanică, nebună, s-a ridicat de pe tronul său, a apucat hainele sale de mare preot și le-a sfișiat cu o falsă dezgustare, strigînd: „Iată, L-ați auzit, a rostit o blasfemie”. La aceasta, oamenii au răspuns strigînd cuvinte de condamnare.

În ciuda faptului că judecarea în cursul nopții era ilegală, mulțimea a început să trateze pe Domnul ca și cînd El era deja un criminal condamnat. L-au scos afară din sala de judecată, într-o curte, și acolo, cele mai decăzute elemente ale neamului omenesc au început să se năpusteas-

Sosirea oaspeților la Sala Polivalentă din București

că asupra Lui. Mulțimea aceea ignorată, ascultând de porunca marelui preot, a îngăduit diavolului să pună stăpânire pe firea lor decăzută. În contrast, vedem pe Isus Hristos în noblețea Sa liniștită și divină, simțind ura acelei mulțimi. Niciodată în istoria omenirii nu a fost tratat un criminal cu atâta cruzime cum a fost tratat Isus Hristos.

Apoi a venit lovitura cea mai teribilă, producându-I cea mai mare durere. În mijlocul unor torturi teribile, ce au fost puse la cale chiar de către diavolul, la ființa zdrobită a lui Hristos a ajuns sunetul, vocea cunoscută a unui ucenic al Său, spunând cu o înjurătură „Nu-L cunosc”. În timp ce aceste cuvinte erau încă pe buzele ucenicului, Petru a auzit cocoșul cântînd pentru a treia oară. Întorcîndu-și ochii de la aceia care îl torturau, Isus a căutat și a întîlnit privirea lui Petru. El a privit adînc în sufletul lui. Petru a văzut acel chip suferind, a văzut ochii aceia plini de iubire, de compasiune și iertare. Și privirea aceea a străpuns inima lui Petru cu mii de săgeți. Privind din nou, Petru a văzut cum o mîină se ridică, un pumn ce era gata să cadă din nou asupra Domnului și, nemaiputînd să suporte, a fugit în noaptea cea oarbă. Și atîta vreme cît Petru a trăit, n-avea să-și ierte niciodată păcatul său și nu avea să uite acea față plină de suferință.

În zorii zilei, Domnul a fost dus în fața Sinedriului. Aceasta se presupunea că este judecata legală. Dar, de fapt, a fost o batjocură de judecată. A urmat apoi o scenă de cruzimi fizice mai rele decît cele dinainte. După ce membrii Sinedriului, cu o falsă evlavie, și-au ocupat locurile, L-au declarat vinovat. Mulțimea dezlănțuită asemenea unor fiare sălbatice L-au luat pe sus și dacă n-ar fi fost protecția ostașilor romani, Domnul Hristos n-ar fi rămas în viață ca să ajungă să fie răstignit pe Golgota.

În timp ce îngerii priveau această scenă, ei erau gata să intervină, să ridice mîna și să nimicească pe diavol și pe oameni deopotrivă, eliberînd pe Hristos. Dar nu! Pentru că mai înainte de întemeierea lumii Isus Hristos Se angajase să fie purtătorul păcatelor noastre. Era o parte din misiunea Sa aceea de a îndura ca Dumnezeu — om, tot ceea ce oamenii aveau să pună asupra Lui. Ca să fie purtătorul păcatului meu și al dumneavoastră.

Cînd Maria a aflat ce s-a petrecut acolo, în curtea de judecată, ce sabie a străpuns inima ei. Mîinile acelea blînde ale lui Isus au fost legate și apoi întinse pe cruce. El a fost apoi ridicat astfel încît picioarele abia mai atingeau pămîntul. Un ostaș roman voinic îl lovea, iar spatele Său era biciuit cu un bici ce avea în capăt

lame tăioase de fier. Fiecare lovitură a brațului ostașului, umplea de tăieturi spatele Său. Din cauza durerii și a pierderii de sînge, Domnul se clătina între conștiență și leșin. Aceasta era scena, tabloul diavolesc. Cine a făcut să se întîmple toate acestea? Același ispititor cu care cîteodată eu și dumneavoastră ne jucăm. Adesea noi îi permitem să controleze modul în care noi ne petrecem timpul, sau ce facem cu momentele noastre libere. Cum folosim timpul? Cum îl împărțim? Între activitățile pe care le controlează Dumnezeu sau cele pe care le controlează diavolul?

Acolo este Fiul cel prețios al lui Dumnezeu. Bătut aproape pînă la moarte... acolo era cel rău, cel care a condus tot ceea ce s-a petrecut. Cum ne împărțim timpul și interesele între aceștia doi? De ce a fost Satana atît de înfuriat pe Domnul Hristos? Pentru că el era hotărît ca eu și dumneavoastră să fim pierduți.

De la masa pascală Domnul nu mai mîncase nimic. Căci, de la masa pascală, El a mers direct în Ghetsemani. Și acolo, în grădina Ghetsemani, El S-a hotărît să meargă înainte și să treacă prin toate acestea.

Mai înainte de a părăsi Ghetsemani, El trebuia să treacă prin agonia trădării de către unul dintre prietenii Săi. Apoi a văzut pe ucenicii Săi fugind îngroziți la apropierea mulțimii. Dus la curtea de judecată a lui Ana, apoi la Caiafa, de la Caiafa la Pilat și Irod și, din nou, la Pilat. A fost insultat și batjocorit. Spatele I-a fost bătut în două rînduri cu biciul roman. Fața îi era lovită mereu. O coroană de spini I-a fost apăsată pe frunte. Oamenii îl scuipau în față pînă cînd saliva lor s-a amestecat cu sîngele său. El a fost respins cu blesteme și înjurături. Și cînd, în cele din urmă, crucea aceea grea și uriașă a fost trîntită pe spatele Său, a fost prea mult ca El să mai poată suporta. Domnul Hristos S-a prăbușit atunci leșinat, în timp ce mulțimea continua să-L batjocorească...

Nu credeți că acesta este timpul cel mai bun de a ține sub control păcatul din viața noastră? Atunci cînd facem o comparație între păcatul nostru și prețul păcatului, deodată... păcatul nu mai apare așa de atractiv.

Ce este păcatul?

Omul spune că păcatul este un accident; Dumnezeu spune că păcatul este o urciune.

Omul spune că păcatul este o stîngăcie; Dumnezeu zice că el este o orbire.

Omul spune că păcatul este un defect; Dumnezeu spune însă că el este o boală.

Omul spune că păcatul este o întîmplare; Dumnezeu spune că el este

o alegere.

Omul numește păcatul o eroare; Dumnezeu spune însă că el este o vrăjmășie.

Omul spune că păcatul este o atracție; Dumnezeu îl consideră a fi un dezastru.

Omul consideră păcatul ca fiind o infirmitate; Dumnezeu îl numește o nelegiuire.

Omul zice că păcatul este un lux, o plăcere; Dumnezeu îl consideră a fi o lepră.

Omul spune că păcatul este libertate; Dumnezeu însă îl numește o fărâdele.

Omul consideră că păcatul este, de fapt...un fleac; Dumnezeu îl consideră a fi o tragedie.

Omul consideră păcatul o greșeală; Dumnezeu îl numește însă o nebunie.

Omul zice că păcatul este o slăbiciune; Dumnezeu îl numește o încăpăținare.

Pășind pe urmele pașilor însîngerăți al Mîntuitorului, mama Sa îl urma spre locul execuției Sale. A văzut pe cei doi tîlhari care se zbăteau în timp ce erau forțați să se așeze pe cruce. Dar acolo, liniștit, se afla Fiul ei, care nu opunea nici cea mai mică rezistență. O, cît de mult ar fi dorit să-și pună mîna sub capul Lui, cît ar fi dorit să-I ștergă fruntea însîngerată, acel cap care de atîtea ori fusese legănat la pieptul ei. Inima ei s-a frînt atunci cînd a văzut brațele Sale întinse, iar soldații au adus ciocanul și piroanele ca să-L țintuiască de cruce.

Apoi cuiele acelea grosolane au fost înfipte în palmele Sale. Și acolo, pe vîrfurile aceluia instrument al torturii, CRUCEA, Isus a cîștigat dreptul de a ne reprezenta pe noi, la dreapta Tatălui.

Acum, în acest moment, Domnul Hristos stă la dreapta Tatălui ca Mijlocitor și Apărător al nostru. Avem oare nevoie de vreo dovadă mai mare a iubirii Sale față de frați, față de noi? Timp de lungi ceasuri, singurele sunete pe care Domnul le-a auzit au fost numai batjocurile cu care oamenii îl batjocoreau. Domnul Hristos avea o irezistibilă dorință să audă de pe buzele ucenicilor Săi un cuvînt de credință. Dar singurele cuvinte de recunoștință au venit din partea tîlharului muribund.

În timp ce ochii Domnului Hristos rătăceau peste mulțimea de la piciorul crucii, acolo, jos la piciorul crucii El a văzut trupul prăbușit de durere al mamei Sale, lîngă ucenicul Său Ioan. Maria nu putea să stea departe de Fiul ei. Ioan și-a dat seama că sfîrșitul Lui este aproape, așa că adusesse pe mama lui Isus lîngă cruce. Privind la fața schimonosită de durere a mamei Sale, Isus a spus:

„Femeie, iată fiul tău“. Iar lui Ioan i-a zis: „Iată mama ta“. Ce Mîntuitor plin de iubire.

Toate acestea El le-a făcut pentru mine. Pentru aceasta a stat El pe cruce. A fost acolo pentru tine. Pentru aceasta trupul Său a fost sfîrtecat de biciul roman. Pentru mine au fost pironite pe cruce mîinile Sale iubitoare. Pentru tine a fost străpunsă de spini fruntea Sa. Pentru noi toți, Isus a suportat mînia judecării divine, moartea a doua. El a murit de moartea ce ni se cuvenea. Cînd Domnul a murit, spunea Pavel, eu eram în El. Eu am murit deja de moartea a doua în Isus Hristos. Lăudat să fie Dumnezeu pentru această veste bună. El a făcut acest lucru pentru ca, într-o zi, eu să pot trăi viața care este a Lui. Spuneți-mi... Să fi fost oare zadarnică, fără de folos, moartea Lui pentru mine și pentru dumneavoastră?

Cu ani în urmă a trăit un om foarte bogat. El avea în casa sa o vastă comoară de opere de artă. El avea un singur fiu. Un băiat care nu era nici așa de frumos și nici prea inteligent. Era un băiat obișnuit. Dar tatăl său îl iubea foarte mult. Într-o zi, băiatul s-a îmbolnăvit și, la puțin timp după aceea, cu toate îngrijirile primite, acesta a murit. Tatăl l-a iubit atît de mult, încît după cîteva săptămîni a murit și el. Inima lui s-a frînt de durere după fiul său. Din familia lui nu mai rămăsese nimeni care să moștenească averea rămasă. În testamentul pe care tatăl îl lăsase, acesta a stabilit ce avea să se facă cu toată averea. În testament se spunea că avea să aibă loc o licitație și toate operele de artă să fie vîndute la această licitație. Vestea s-a răspîndit foarte repede printre cei interesați, cum că urmează să aibă loc o extraordinară licitație de opere de artă, de tablouri.

În ziua fixată, s-a adunat o mare mulțime de oameni interesați, așteptînd cu multă nerăbdare să vadă acele tablouri și să cumpere din ele. În mod surprinzător, însă, în testament se mai cerea ca primul tablou ce trebuia să fie oferit spre vînzare să fie un tablou ce reprezenta pe fiul său. Dar nimeni nu era interesat în acel tablou ce reprezenta pe fiul acestuia. Tabloul nu avea vreo valoare artistică, așa că nimeni n-a oferit nimic pe el. Oamenii nu erau interesați. S-a insistat ca să se vîndă, dar nimeni nu oferea nici un preț pe el. În cele din urmă, însă, tabloul a fost vîndut singurei persoane care a oferit un preț pentru acest tablou. Era un servitor negru, care lucrase pentru acest băiat și îl iubise. El a oferit pentru tablou un preț după puterea lui, să zicem 30 de lei. Pentru că nimeni nu licitase acest tablou și pentru că a fost singurul preț ce s-a oferit, cel ce conducea licitația a lovit cu

În mijlocul frățietății din Teleorman.

ciocanul său în pupitru și a spus imediat: „Vîndut! Dați-i tabloul!“ Cînd să înceapă, de fapt, adevărata licitație, avocatul — executorul testamentar — a venit din nou, a întrerupt licitația, anunțînd că în testament se spunea, de asemenea, că dacă cineva iubește atît de mult pe băiat, încît va cumpăra tabloul fiului său, ca să-l aibe pentru sine, va primi ca dar toată colecția de artă. Deci... nu va mai fi nici o licitație.

Cînd cerul se va împărți în două și Fiul lui Dumnezeu va coborî din curțile slavei, eu vreau să fac parte din acea mulțime care se va ridica să întîmpine pe Domnul în văzduh. Aceasta pentru că L-am iubit atît de mult, m-am încrezut în El atît de deplin, L-am slujit cu toată credințioșia, L-am ascultat atît de deplin, încît iubirea Lui nu mă va lăsa niciodată, în decursul veșnicilor, să mai plec din prezența Lui.

Frații mei și surorile mele. A murit El oare în zadar pentru mine sau pentru noi? Domnul a făcut tot ceea ce a fost posibil pentru mîntuirea dumneavoastră și a mea. Nu mai este nimic ceea ce noi am putea face acum și care să ne facă demni de mîntuire. Cînd El va veni și ne va mîntui, aceasta nu va avea loc pentru că dumneavoastră și cu mine am păzit Sabatul, nu vom fi mîntuiți pentru că am păzit Cele Zece Porunci, ci El ne va mîntui pentru iubirea Sa față de Isus. Datorită ei, dumneavoastră și cu mine sîntem mîntuiți. Nu pentru

ceea ce noi putem face, ci pentru ceea ce El a făcut. Așa că dintr-o inimă plină de recunoștință și iubire să spunem: „Tată, vino!“ Isus să ia în stăpînire viața mea și toate lucrurile pe care am încercat să le săvîrșim în puterea noastră, toate acele lucruri atît de dificile, aproape cu neputință de făcut, El le-a făcut în noi prin puterea Sa și toți acești păzitori ai legii, devin o dovadă a ceea ce El a făcut în noi și pentru noi.

O, frați și surori. Eu vreau să fiu gata pentru ziua aceea.

Cu ani în urmă, a avut loc o mare întîlnire în Chicago. Toate religiile lumii erau reprezentate la acea întîlnire. Erau acolo religiile mistice, filozofice ale Orientului. În finalul întîlnirii, Dr. Cook, un pastor din Chicago a spus tuturor acestor grupări religioase prezente acolo:

„Vreau să vă prezint această femeie. O femeie ale cărei mîini sînt mînjite de sînge. Ea a comis un păcat teribil. Ea a comis o crimă. Este ceva în religia dumneavoastră care să spele păcatul ei și să-i dea pace? Este cineva aici care să aibe acea pace a sufletului pe care să i-o puteți da și ei?“ Dar nimeni nu s-a ridicat. În cele din urmă, pastorul Cook a ridicat ochii spre cer și a spus: „Ioan, vrei să spui acestei femei cum poate să scape de acest păcat teribil?“ Apoi a tăcut, ca și cînd ar fi așteptat un răspuns. După cîțva timp, a luat cuvîntul și a zis: „Iată Ioan vorbeș-

Continuare în pag. a 11-a

O nouă ordine internațională pînă în anul 2000?

Cu cîteva luni în urmă, un reporter canadian a luat un interviu dr. Malachi Martin, unul din iezuiții de altă dată. În prezent dr. Martin este profesor la Universitatea Pontificală Gregoriană din Roma și un expert al bisericii romano-catolice. Problemele în discuție: „Guvernarea lumii” și „O nouă ordine internațională”. Iată o parte din acest interviu:

„Domnule dr. Martin, considerați că se poate crede într-o politică de guvernare a lumii? Dacă da, aceasta nu înseamnă că se pierde din putere?”

„Ei bine, nu cred că avem altceva de ales. Gîndesc că uneori este bine să stai liniștit, să taci. Cîteodată însă, exprimarea sau luarea unei atitudini este cea mai bună... Astăzi, nici o națiune nu poate exista fără o colaborare cu alte națiuni. Iar această conlucrare nu constă numai în schimbul de mărfuri. Sînt și alte lucruri, poate neobservate, dar care fac ca banii să aibă nevoie pentru a putea exista. În viitor, toți banii, resursele financiare vor fi dirijate în mod global. Politicienii știu lucrul acesta și sînt foarte atenți. Poate că de aceea, tema discuțiilor din ultimul timp dintre președintele Bush, Mihail Gorbaciov, Mitterand sau Kohl, a fost și este... „o nouă ordine internațională”. Care va fi rezultatul? „Un tratat moral”, la care să participe națiunile lumii, așa cum s-a întîmplat cu ocazia războiului din Golf”.

„Care este poziția Papei față de toate aceste lucruri? Se consideră el un fel de conducător moral al lumii?”

„Da, el se vede ca un conducător moral al lumii, al adevărului religios al omenirii și care este confruntat cu ordinea economică a lumii. Probabil că va trebui să se constituie un guvern al lumii, dar nu după modelul naționalităților. Acesta s-ar putea realiza în jurul structurii avansate a Națiunilor Unite și eu cred că discuțiile vor fi încheiate în 1991-1992. Problema aceasta progresa foarte repede chiar sub ochii noștri, așa că nimeni nu știe cu precizie ce pași vom avea de făcut mîine. Papa va fi conducătorul (ministru) tuturor religilor. El dorește și intenționează să fie chiar mai mult. Să fie un patriarh”.

„Crede oare Papa că este pregătit pentru această poziție?”

„Da! El consideră că pentru aceasta este ales Papă, ca să aducă

în lumea aceasta un nou mod de gospodărire, O GUVERNARE POLITICO-RELIGIOASĂ”.

„Gîndiți oare domnule dr. Martin, că toate acestea se vor împlini ai-doma?”

„Da, cred acest lucru, atît cît putem folosi în politică cuvîntul „cred”. Aceasta nu depinde numai de națiuni, pentru că nu este o națiune care să poată exista în totul fără să aibă nevoie să întrețină legături cu alte națiuni. Dar cred că este chiar ceva mai mult. În relațiile acestui extraordinar de talentat om (Papa) se edifică o nouă cultură. Să nu uităm că în ciuda tuturor deosebirilor, tratatele dintre națiuni se înmulțesc”.

„Se vor realiza oare toate acestea fără un alt război?”

„Da, eu cred că se va realiza fără un al treilea război mondial, un război atomic. Dar eu cred că singele va trebui să mai curgă... În unele locuri... se va produce război. Dar Papa Ioan Paul al II-lea crede că Dumnezeu și fecioara Maria, maica Domnului, va conduce la schimbarea istoriei. El crede că acum este timpul pentru această schimbare a omenirii și că ea se va împlini pînă la sfîrșitul mileniului”.

„Credeți oare că politicianii vor lua în serios pe Papa, ca fiind un om cu influență și putere?”

„Da, ei îl vor lua în serios. El a discutat cu mulți și tratativele actuale constituie o bogăție morală. Cea mai mare parte a acțiunilor sale au loc pe ascuns, tainic. El lucrează la extinderea influenței sale”.

Din revista „Stime der Hoffnung” nr.5/1991.

— O informație remarcabilă (dacă s-ar confirma), cu privire la împlinirea gîndului exprimat în Rom. 9, 28 unde se spune: „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pămînt Cuvîntul Lui”, a fost publicată de „Străjerul”, una din publicațiile în limba română din U.S.A.

Sub semnătura pastorului G. A. Stevens, din Santa Helena - California se redă următoarea discuție avută cu ocazia uneia din adunările Națiunilor Unite, în 1988. O persoană dintre oficialitățile O.N.U., luînd cuvîntul în cadrul discuțiilor respective, a spus:

„Există un anumit punct pe harta globului care ar trebui să fie zi și noapte în atenția noastră. Forțe supranaturale sînt angajate în acțiune

în Palestina și în Orient în general. Mai mult chiar, puteri din afara sferelor omenești fac tot felul de minuni prin acele locuri...”

Actualmente, sînt luate în considerație planuri pentru ca Organizația Națiunilor Unite să fie înlocuită cu un Tribunal Suprem Mondial, care să preia și să stocheze, în computere, date cu privire la situația tuturor locuitorilor lumii. Să preia conturile lor bancare, proprietățile mobile și imobile fiecărei persoane, bărbat, femeie sau copil să li se elibereze un număr de identificare. Să se lase fiecăruia o anumită sumă de bani (bancnote standard, care sînt deja tipărite — în acest scop — și care așteaptă numai să fie folosite).

Schema reclamă o unire perfectă între biserică și stat, un mod uniform de închinare, precum și o zi uniformă de închinare pentru toate popoarele lumii. Și ziua aceasta de închinare trebuie să fie Duminică. Cînd persoana primește numărul său de identificare, va primi și anumite drepturi de a cumpăra sau vinde”.

Prezent la întîlnirea la care s-au făcut declarațiile de mai sus, un pastor al bisericii noastre a întrebat pe vorbitor:

„Ce s-ar întîmpla unei minorități

DAȚI-LE VOI SĂ MĂNÎNCE

- Urmare din pag. 2 -

guri, sînt mulți orfani, sînt mulți și vor fi și mai mulți cei ce nu vor putea să-și asigure o masă pe zi.

Acestora să le demonstrăm practic ce înseamnă Evanghelie, creștinism, iubire de aproapele.

Sîntem convinși că mijloacele materiale vor veni în suficientă măsură, pe măsura credinței pusă în acțiune.

Să venim astfel în întîmpinarea multor nevoi ale celor de lingă noi. Să privim cu ochii Mîntuitorului la nevoile oamenilor.

Să le cunoaștem păsurile și să le venim în ajutor.

Să fim receptivi astăzi la invitația lubitorului de oameni, ce ni se adresează spunînd:

„Dați-le voi să mănînce!”

Redacția

care s-ar împotrivi sau ar refuza să se conformeze acestui plan?"

Răspunsul a fost imediat și categoric:

"Un nor se va coborî peste orice individ care ar refuza să coopereze. Numărul lui va fi suspendat, ceea ce înseamnă că nu va mai avea dreptul de a cumpăra sau vinde. Într-un cuvânt, va fi anihilat".

Are Papa planuri pentru adventiștii de ziua a șaptea?

— Dr. Malachi Martin, fost iezuit, profesor la Institutul Biblic Pontifical de la Vatican, în cartea sa „The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Papa John Paul II and Mikhail Gorbachev and The Capitalist West” (Cheile acestui sânge: Lupta pentru dominarea lumii între Papa Ioan Paul al II-lea, Mihail Gorbaciov și Capitalismul Apusean). Din cele cuprinse în această carte se desprind următoarele:

„Perspectiva lui Ioan Paul al II-lea cu privire la grupări cum ar fi, de exemplu, Adventiștii de Ziua a Șaptea, se prezintă astfel: Adventiștii, spune Dr. Martin, s-au format în contextul unei răzvrătiri împotriva autorității și a puterii privilegiate a învățăturilor Bisericii Romei. Coborînd, sau ieșind din triumfala caravană geo-religioasă ce mergea progresînd, a bisericii papale, adventismul a rămas acolo unde a debarcat, reținînd profundele lui obiecțiuni față de autoritatea și persoana papei.

Cum Ioan Paul al II-lea și-a „aruncat ochii” asupra acestor rebele, el consideră că adventismul conține părți ale deplinei descoperiri făcute de Dumnezeu bisericii Sale și care au fost așezate sub custodia Sf. Petru. În ziua răsplătirii finale, pe care fiecare dintre aceste grupări (inclusiv adventismul) o așteaptă, orice element al adevăratei religii pe care îl au aceste grupări, va fi cu siguranță integrat într-o profesiune deplină de credință a lui Isus Hristos” (Keys of this Blood, p. 287).

Cercetînd cu atenție aceste declarații din perspectiva teologiei romano-catolice (care în mod categoric nu are un scenariu al evenimentelor sfîrșitului cum îl avem noi), cum și modul în care Dr. Martin își definește termenii interni și contextualii, Pa-

Președintele Statelor Unite George Bush și soția sa, Barbara, la Vatican, în vizită la Papa Ioan Paul al II-lea.

pa Ioan Paul al II-lea crede că Biserica Romano-Catolică va absorbi pînă la urmă Adventismul de Ziua a Șaptea (Din Freedom's Ring, noiembrie 1990).

Redacția noastră și în general noi ca biserică, sîntem și trebuie să fim atenți la știrile ce se vehiculează în lume. Nu sîntem adepții senzaționalului. Cu privire la cele de mai sus nu avem o confirmare oficială a bisericii noastre, a Conferinței Generale care are un reprezentant permanent al ei la O.N.U. Și considerăm că o astfel de știre nu putea scăpa fraților noștri. În lume și chiar la O.N.U., sînt multe persoane care își fac cunoscute ideile și planurile lor personale și nicidecum probleme care să fie acum pe agenda de lucru a acestui organism mondial.

Un lucru însă este real și de aceea am publicat cele de mai sus. Sînt minți care gîndesc în viitor. Și ceea ce astăzi pare de domeniul irealului, mîine se va realiza.

De aceea... să fim gata!

* * *

— Răscruce de drumuri... Cardinalul Glemp, primat al bisericii catolice din Polonia, este de părere că se observă o creștere a tendinței antificlericale în țara sa. El consideră că ar exista o ofensivă bine organizată de forțele de stînga împotriva bisericii, iar pentru consacrară a acestei tendințe grupările catolice ar trebui să se unească într-un partid pu-ternic, care să pună capăt acestui principiu „comunist” al separării bi-

sericii de stat. Într-o țară în care nu-ă din zece locuitori sînt catolici și biserica are mai multă autoritate decît guvernul și parlamentul, asemenea aprecieri și apeluri par ciudate”.

(Frankfurter Allgemeine Zeitung — România Liberă/14 iunie 1991).

— Marți, 4 iunie a.c., a avut loc la Muzeul Național de Istorie a României, deschiderea expoziției „Mărturie de Cultură Religioasă pe teritoriul României”. Expoziția își propune să reunească sub genericul culturii religioase, toate bisericile oficiale recunoscute în țara noastră în momentul de față.

Într-un spațiu foarte generos (5 săli, 250 vitrine și 40 de panouri), cum și într-o viziune expozițională unitară, sînt prezentate mărturiile de cultură religioasă reprezentative, specifice fiecărei biserici.

Biserica noastră este prezentă la această expoziție cu lucrări (cărți, broșuri, reviste), ocupînd cinci vitrine și expunînd două panouri mari.

Sînt expuse lucrări din perioada interbelică, cărți, reviste, broșuri, tipărite între anii 1945-1991 și un bogat sortiment de publicații în limba engleză, printre care și setul de zece volume al Comentariilor Biblice A.Z.S.

La festivitatea de deschidere a acestei expoziții au luat parte frații L. Forray, director publicații și comunității și D. Popa, redactor.

Expoziția va rămîne deschisă pînă la finele lunii octombrie 1991.

ROBERT FOLKENBERG Președintele Conferinței Generale

răspunde întrebărilor noastre

I. „Așa cum știm, trăim într-o lume foarte agitată, foarte tulbură. După zece luni de la Indianapolis, care considerați că este situația generală a bisericii? Care sînt prioritățile și rolul dvs. în activitatea prezentă a bisericii?”

R. „Da, este un mod bun de a pune întrebări...”

Cred că prioritățile mele le-ași prezenta în termenii unei resubliniri a soliei și misiunii bisericii, a rolului tineretului și folosirea lui în lucrarea bisericii.

Eu consider că rolul meu trebuie să fie adaptat, el depinzînd de specificul problemelor și a solicitării, rezolvării nevoilor în diferitele părți sau arii geografice ale lumii. Rolul meu în legătură cu biserica din America de Nord sau Europa de Apus este diferit de acela din America Latină sau Europa de Răsărit și Uniunea Sovietică. În ultimă analiză, el cere — cred eu — o puternică subliniere a misiunii bisericii.

Locurile în care lucrarea a mers bine, mă gîndesc în mod deosebit la România și Europa de răsărit, unde metodele folosite pentru cîștigarea de suflete au fost, în general, valdenzienne în natura lor, datorită condițiilor, căci au fost timpuri dificile cînd fiecare a trebuit să-și adapteze metodele la posibilitățile existente de a mărțurisi credința sa în perioada unui

astfel de regim, ca cel care a fost. Acum, acest regim nu mai există și trebuie să recunoaștem că avem nevoie să ne adaptăm metodele noastre de lucru la un nou sistem.

Este foarte ușor să luăm metodele noastre și să încercăm să le considerăm sacrosancte. În realitate este necesar ca ele să fie adaptabile. Ceea ce sper să fac este de a mă ocupa de probleme așa cum sînt ele, cu specificul lor, în diferite părți ale lumii.”

I. „După patruzeci și cinci de ani de comunism, oamenii au nevoie de o religie curată, au nevoie de Hristos. Cum vedeți, din acest punct de vedere, împlinirea misiunii bisericii?”

R. „Ca pastori, una dintre marile noastre primejdii este aceea de a predica propriile noastre păreri, propriile noastre opinii. Dacă membrii bisericii, oamenii, vin ca să asculte părerile, opiniile mele, ei vor pleca și vor spune: „A fost interesant, dar și părerile mele sînt tot atît de bune ca și ale lui”.

Dacă ei nu ne văd bazîndu-ne în totul și în mod constant pe autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu, atunci ascultătorii vor pleca flămînzi din punct de vedere spiritual. Obligația noastră ca pastori este aceea de a deveni pe deplin cunosători ai Cuvîntului. Să învățăm acest Cuvînt, să vedem în El pe Hristos și autorita-

tea Scripturilor. Dacă pastorii nu fac acest lucru, atunci dăm greș în chemarea noastră.”

I. „Considerați că Strategia Globală înseamnă numai evanghelizare, numai eforturi evanghelistice, sau Strategia Globală (Misiunea Globală) înseamnă eforturi evanghelistice, plus activitatea pastorală, cum și o creștere, o dezvoltare a vieții spirituale, în paralel cu activitatea evanghelistică?”

R. „Strategia Globală sau Misiunea Globală, cum o mai numim, tînde să fie cea mai spectaculoasă dintre activitățile bisericii. Cu toate acestea ea implică toate structurile bisericii. Conferința sau Uniunea este aceea care identifică locurile în care nu sîntem încă prezenți și plănuieste strategia, modalitatea de a pătrunde acolo cu solia Evangheliei. Biserica este deci aceea care identifică locul, comunitatea, departamentul respectiv este cel care cunoaște posibilitatea distribuirii de literatură. Este o puternică subliniere a evangheliismului.

Dar Strategia sau Misiunea Globală mai trebuie să cuprindă de asemenea UCENICIE și HRĂNIRE. O parte a problemei este aceea că fixarea activității bisericii numai asupra hrănirii, devine din punct de vedere spiritual — egoism. Trebuie să te ocupi de amîndouă. Cel care îm-

part cu alții cunoașterea adevărului, cresc din punct de vedere spiritual. Cei care se axează numai asupra satisfacerii nevoilor bisericii, tind să devină mături din punct de vedere spiritual. Noi trebuie să împletim aceste activități în cadrul Misiunii Globale”.

I. „Anul trecut la Indianapolis, ni s-a spus că Conferința Generală are un vast program de ajutoare a lucrării din Uniunea Sovietică. Dumnezeu, știți poate, că din cei aproximativ trezeci și trei de mii de credincioși adventiști din Uniunea Sovietică, zece mii sînt în Moldova — deci din Basarabia. Aceștia sînt de origine română și vorbesc românește. Pentru ei însă nu se face nimic pentru a avea literatura necesară în limba lor maternă. De aceea apelează la noi și noi le dăm cu bucurie Studii Biblice, reviste și altă literatură de care au nevoie.

Vede președintele Conferinței Generale vreo posibilitate ca împreună cu Diviziunea să fim ajutați pentru a putea avea aici, în România, o bună și modernă tipografie?”

R. „Știu că această problemă a unei tipografii care să producă materiale necesare evanghelizării este una din marile priorități ale dumneavoastră. Am discutat cu frații de la Diviziune ca dinșiți să facă tot ceea ce este posibil, pentru a găsi fondurile disponibile pentru echiparea unei tipografii necesare producerii de literatură pentru toți cei de limbă română din această parte a Europei. În același timp, sper că tipografia ce urmează să se înființeze în Uniunea Sovietică să fie capabilă să producă literatură și pentru Moldova — Nu este „fair” ca toate materialele necesare în Moldova să fie oferite de România. Ele trebuie să fie de asemenea, produse la ei. Consider că mai degrabă, trebuie să existe o coordonare a lucrării. O parte a materialului necesar să fie produs în România, iar o altă parte în Uniunea Sovietică, care să tipărească și în limba română. Este deci necesar să se tipărească acolo în limba română, chiar dacă aceste materiale, vor fi pregătite (redactate) aici în România. Oricum cred că eforturile trebuie să fie coordonate”.

I. „Știu că în vestul Europei biserica are probleme în legătură cu Casele de Editură. Dar la noi este ceva cu totul deosebit. Noi avem o urgentă nevoie de o tipografie bună. Avem nevoie să fim mai bine înțeleși și să se facă mai mult decît s-a făcut pînă acum. Nevoia urgentă este... acum, astăzi! Mîine...?”

R. „Da, aveți dreptate și sper că acest lucru se va realiza”.

I. „Doriți să adresați prin intermediul revistei „Curierul Adventist”, un gând familiei advente din România,

Curierul Adventist ● iulie 1991

pe care acum începeți să o cunoașteți?”

R. „Să nu fiți mulțumiți, să nu fiți satisfăcuți cu o sfințenie formală...! Nu amestecați ascultarea, obedița față de ceea ce este personal în închinare și trăire (practică), cu adevărata legătură cu Dumnezeu... Este foarte ușor să înșeli pe alții și chiar să te înșeli singur, cum că toate sînt bune...!”

Cu toții avem nevoie să devenim niște zece cercetători ai Sfințelor Scripturi, înțelegînd 'îndreptățirea prin credință'. Asigurarea și pacea pe care o avem, legînd de acestea o nenegociabilă cerință a Domnului Isus Hristos, ca fiecare dintre noi să-L mărturisim, să fim martori pentru El. România a fost pînă acum renu-

mită în activitatea de mărturisire personală. Avem nevoie ca aceasta să fie păstrată în continuare, azi cînd avem această posibilitate. Acestei activități de mărturie personală este nevoie să-i adăugăm activitatea evanghelistică publică. În primul rînd să ne asigurăm noi, că avem o solie de transmis oamenilor... Apoi, să folosim toate mijloacele pe care le avem pentru a transmite această solie.

GOD BLESS YOU ALL! (Dumnezeu să vă binecuvînteze pe toți).

Interviul a fost realizat de fr. D. Popa.

București
mai 1991

EL... PENTRU NOI MURI

— urmare din pag. a 7-a —

te... Sîngele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat”. O liniște deplină s-a așternut în toată sala. Reprezentanții acestor religii răsăritene stăteau acolo fără să scoată vreun cuvînt, pentru că în fața acestei nevoi a fiecărui om solia lor nu avea nici un răspuns. Numai Evanghelia lui Isus Hristos poate să dea speranță omenirii.

Milostivul nostru Tată creșc. Inimile noastre sînt copleșite atunci cînd încercăm să înțelegem moartea a doua. Nu putem să înțelegem ce însemnează a fi Dumnezeu și să vii aici pe pămînt. Dar noi putem înțelege, Tată, că ea este cea mai mare manifestare a iubirii ce a fost făcută cîndva aici pe pămînt. Vrem să-ți spunem că ne pare atît de rău, Doamne, atunci cînd ignorăm acest lucru și că am căzut în capcana unor păcate ușoare. Doamne, țînjim după pacea și asigurarea că păcatele noastre sînt iertate și tot ceea ce avem de făcut astăzi este să spunem: „Accept, numesc!” Știu că atunci, imediat, numele noastre sînt scrise în cartea vieții. O, Doamne! Iartă necredința noastră și ajută-ne să avem credință și încredere în ceea ce Hristos a făcut pentru noi. Ajută-ne să înălțăm ochii noștri mai presus de comportamentul și păcatele celorlalți credincioși și să ne concentrăm privirea spre ceea ce Isus a făcut pe cruce pentru noi.

11 Sala Polivalentă din București

Acum, în timp ce stăm în acest mare auditorium, aș dori ca fiecare ochi să se închidă și fiecare cap să se plece. Vreau să pun o întrebare: Este cineva aici care să spună... pînă acum n-am acceptat acest lucru, am socotit că moartea lui Hristos pe cruce a fost pentru ceilalți, dar vreau chiar acum s-o primesc prin credință. Este cineva

care vrea să ridice mîna în semn de acceptare?... Da!...Dumnezeu să vă binecuvînteze!

Vreau, de asemenea, ca ochii să se închidă și capul să se plece. Poate faceți parte dintr-un alt grup. Poate spuneți: „Am fost membru al bisericii de mult timp și am încercat să păzesc toate rînduielele. Dar n-am lăsat niciodată pe Isus să-mi dea pace și asigurarea că sînt mîntuiri acum. Toți cei care vă încadrați în această grupă vreți să ridicați mîna ca o mărturie a faptului că prin credință primiți acum această garanție a Tatălui, garanția mîntuirii...? Sînt aici persoane care pot să ridice mîna?... Da, Dumnezeu să vă binecuvînteze.

„Milostivul nostru Tată creșc. Ne rugăm pentru prezența și puterea Duhului Sfînt în viața noastră. Pentru că Tu ne-ai dat nu numai crucea, ci și pacea învierii. Dar Tu ne-ai făgăduit însă și puterea Duhului Tău Sfînt. Tu ne-ai făgăduit că ne vei da biruință și că ne vei prezenta îmbrăcați în haina fără de pată a neprihănirii Domnului Hristos, înaintea Tatălui. Tată, Te rugăm să săvîrșești în inimile noastre lucrarea pe care ai început-o la Golgota. Și, într-o zi, curînd, să putem ridica ochii noștri spre cer și să vedem un nor de mărimea unei palme de om și, împreună cu sfinții din toate veacurile, să cîntăm și să strigăm de bucurie spunînd:

„Iată, Acesta este Dumnezeul nostru. L-am așteptat. Acum El vine să ne mîntuiască. Doamne, grăbește-te! Îți mulțumim pentru făgăduința că sîntem gata în Hristos Isus. Amin”.

R. Folkenberg
Predică ținută Sîmbătă dimineața,
în sala Polivalentă din București

SOLIA PRIN VĂZDUH

Unul dintre cele mai importante semne care arată că ne-am apropiat de încheierea unei triste istorii, este acela prezis de Mîntuitorul nostru în Mat. 24,14: „Și Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfîrșitul“.

În timp ce alte semne pot avea caracter local, referindu-se la o zonă limitată pe glob, cel amintit mai sus se distinge tocmai prin universalitatea sa: „în toată lumea... tuturor neamurilor“. Prin urmare el cuprinde pe toți oamenii, pe întreaga suprafață a pămîntului locuită de om. Vestea cea bună a mîntuirii trebuie să ajungă la urechea fiecărui muritor ca să afle de marea șansă a vieții veșnice. Alternativa celor două căi trebuia să mai apară o dată în fața fiecăruia în termeni clari și fără echivoc, cu o urgență pe care tocmai scurtimea ocaziei favorabile o impune. Timpul de har se apropie de încheiere. Istoria Terrei este un film de groază, din care se consumă ultimele secvențe. Evenimentele se succed cu iuțeala stelelor căzătoare. Apoi se lasă cortina peste valea umbrei morții și se deschid porțile veșniciei pentru toți aceia care au ales viața. Scopul soliei este să elimine elementul fatal din destinul omului, făcînd din viață sau moarte obiectul unei opțiuni.

Vizionarul de pe Patmos înfățișează această lucrare a ultimei vestiri într-o manieră proprie tablourilor profetice. El vede trei îngeri, care zboară în mijlocul cerului proclamînd cu glas puternic ultima chemare a lui Dumnezeu către orice om.

(Apoc. 14, 6-12). Evident, îngerii aici reprezintă ființe omenești. Este tulburător să te gîndești la marea onoare de a participa la ultima lucrare a harului, dar te tulbură deopotrivă și disproporția dintre posibilitățile limitate ale omului și amploarea uriașă a lucrării ce trebuie făcută. Un mic calcul estimativ este revelator în acest sens: dintre cele 6 miliarde de locuitori ai planetei noastre, numărul creștinilor abia depășește un miliard, dintre care majoritatea covârșitoare sînt creștini numai cu numele, fără să-L cunoască pe Dumnezeu, adevărul Lui, experiența mîntuirii. Cei 6 milioane de adventiști reprezintă cu adevărat o minoritate neînsemnată. Și chiar dacă fiecare dintre ei ar fi un creștin adevărat și un vestitor activ al Evangheliei, raportul dintre ei și populația necreștină a pămîntului ar fi de unu la o mie.

Disproporția numerică nu este singurul obstacol de învins. În țările musulmane, religia creștină este interzisă pentru cetățenii lor, în unele locuri sub pedeapsa capitală.

Și totuși, Domnul Își trimite chemarea la toți locuitorii pămîntului. Oare cum va ajunge ea la toți? Ce soluții va găsi Înțelepciunea divină? Încă nu știm exact cum se va realiza lucrarea cunoscută în teologia adventistă sub numele de „marea strigare“. Știm doar că pentru Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Pagini inspirate ne asigură că Dumnezeu Își va duce la îndeplinire planul Său pe căi simple, dar nebănuite încă de noi. Iar în prezent și mijloacele tehnicii moderne ne sînt de mare folos. Ne gîndim desigur, la radio și televiziune.

Cu toate că vestirea Evangheliei pe calea undelor nu va înlocui niciodată lucrarea personală, de la om la om, utilitatea acestor mijloace de telecomunicații s-a dovedit cu prisosință și în propovăduirea Evangheliei. Principalul lor merit stă în faptul că un număr nelimitat de persoane pot fi contactate de un singur om, la distanțe mari și la orice oră din zi. Teoretic, o predică rostită la radio sau TV, poate fi recepționată în orice loc de pe glob. Apoi granițele multor țări, închise pentru misionari, dispar din calea soliei purtată prin văzduh. Cîte uși sînt, la care nu a bătut încă nici un misionar și totuși, dincolo de ele a răsunat Cuvîntul Vieții, trimis de biserica noastră pe calea undelor. Căci Biserica Adventă a recunoscut de la începutul apariției lor importanța acestor mijloace de comunicare și în anii 1930 răsuna deja vocea speranței vestită de fr. Richards. Este primul post de radio adventist, înființat pe plajurile Californiei, S.U.A., după care urmează alte zeci de posturi radio și TV.

Apariția sateliților de comunicații ajută la realizarea unei rețele de posturi radio și TV care împinzește globul. Solia celor trei îngeri din Apocalips 14 răsună neîntrerupt, în atmosferă,

oferind elixirul vieții pentru rănilile acestei lumi pierdute.

În ce privește țara noastră, adevărul biblic putea fi ascultat în limba română datorită postului de radio „Vocea speranței” din Portugalia. Odată cu schimbările din decembrie 1989, s-a deschis posibilitatea ca și biserica din țara noastră să se folosească de aceste mijloace. Din păcate, deși am făcut mai multe demersuri pentru înființarea unor posturi, din cauza stuației legislative încă nerezolvate, stăpînește incertitudinea cu privire la posibilitățile reale. Dar chiar în condițiile unei legislații favorabile, nu ne putem gândi decît la posturi locale, căci crearea și întreținerea unui post național ar depăși posibilitățile noastre.

În întîmpinarea acestor nevoi a venit Diviziunea noastră, și în toamna anului 1990 ne-a vizitat fr. Greg Hodgson, directorul A.W.R. (Adventist World Radio) din Italia. Scopul vizitei a fost studierea condițiilor de la noi în vederea înființării unui studio la București pentru pregătirea programelor în limba română. Ele vor fi transmise din Italia pe unde scurte de către o stație de emisie foarte puternică, superioară chiar și postului de radio „Europa liberă”. Emi-

siunile vor putea fi ascultate pe o rază de 6.000 km, depășind mult teritoriul țării noastre, pînă în Siberia, India de Nord, Orientul Mijlociu și Africa de Nord.

Deși sprijiniți de Diviziunea Euro-Africa, înființarea și întreținerea unui studio la București, presupune un efort financiar în semnat, la care contăm pe înțelegerea și spiritul de dărnicie al frățietății noastre.

Tot ca o veste bună trebuie să amintim de vizita fratelui Dany Shelton, directorul postului TV american 3ABN (Three Angels Broadcasting Network — Rețeaua de televiziune „Trei îngeri”) care transmite prin satelit fără întrerupere, 24 de ore dintr-o zi. Dînsul și-a oferit sprijinul pentru construirea unui post de televiziune la București, care va funcționa tot fără întrerupere. Sperăm să îl avem și pe acesta cît mai curînd, căci probabil că timpul prielnic nu va fi lung și imensa lucrare de evanghelizare a țării noastre ne obligă să folosim toate mijloacele oneste, incusiv radioul și televiziunea, pînă cînd din văzduh va răsună glasul Stăpînului și ne va chema în țara slavei.

L. Forray

Dep. Comunicații — Uniune

Comunitatea și Misiunea Globală

O comunitate va fi eficientă în a duce Evanghelia celor din jurul ei, numai în măsura în care toți membrii ei vor fi implicați în lucrarea de trăire și vestire a Evangheliei.

În vederea acestui scop, fiecare membru al bisericii trebuie să fie instruit spre a folosi cel mai bine darurile pe care Dumnezeu i le-a dat:

1. INSTRUIȚI PE CEI CE VOR INSTRUI

„Ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe pe alții” (2 Tim. 2,2).

2. INSTRUIȚI GRUPE DE MEMBRI

— „Isus... a chemat la El pe cine a vrut... și a rînduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibe cu Sine și să-i trimeată să propovăduiască” (Marcu 3, 13-14).

3. MEMBRII CE AU FOST INSTRUIȚI SĂ ÎMPARTĂ CU ALȚII CELE PRIMITE.

— Ișus le-a zis: „Mare este secerișul, dar puțini sînt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său! (Luca 10, 2).

SCRISORI APOCALIPTICE (1)

LUMINEZI TU OARE ? (1)

În paginile ultimei cărți a Sfințelor Scripturi, cartea Apocalipsului, găsim șapte epistole, scrise de către ultimul în viață dintre apostoli, din locul în care se afla în detenție. De fapt, Ioan, ucenicul iubirii, exilatul de pe Patmos, a fost singurul dintre apostoli care a murit de moarte naturală.

Ioan Botezătorul a fost primul martir a Noului Testament, înainte de crucificarea Domnului, care a fost decapitat din ordinul lui Irod și la cererea Irodiadei. Domnul Isus Hristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului a fost crucificat.

Diaconul Ștefan, deschide de fapt, lungul șir al galeriei martirilor, după moartea și învierea Domnului Hristos. Așa cum ne raportează Cuvîntul Scripturii, el a fost ucis cu pietre.

În ceea ce-i privește pe ceilalți ucenici, iată cum au încheiat viața și lucrarea lor:

- Iacob, a fost decapitat din ordinul lui Irod Agripa;
- Filip, a fost biciuit și apoi crucificat;
- Matei, a fost ucis cu halebară;
- Matia, a fost omorât cu pietre în Ierusalim și apoi decapitat;

— Andrei, despre care tradiția spune că a vestit Evanghelia pe meleagurile țării noastre (Dobrogea), a fost crucificat la Edesa;

— Marcu, a fost rupt în bucăți pe străzile din Alexandria de către mulțimea înfuriată;

— Petru, crucificat la Roma. Considerînd că este pentru el prea mare onoarea să fie crucificat ca Domnul Său, la cererea lui, a fost crucificat cu capul în jos;

— Iuda, fratele lui Iacob, numit și Tadeus, a fost crucificat ca și Andrei la Edesa.

— Bartolomeu, a fost bătut și crucificat.

— Toma, a fost străpuns de o suliță. Unii susțin că a fost omorât în India de mulțimea înfuriată.

— Iacob, fiul lui Alfeu a fost ucis cu pietre.

— Luca, a fost și el ucis cu sulița, dar se mai spune că a fost spînzurat de un măslin în Grecia.

— Simon Zelotul, a fost crucificat în Anglia.

— Pavel, care deși n-a fost unul dintre cei doisprezece, a fost decapitat la Roma, din ordinul lui Nero, la închisoarea Mamertinii de lângă forumul roman.

Dar nu există nici un raport cu

privire la executarea lui Ioan, unicul pe care-l iubea Domnul.

Ce putem spune despre locul detenției din care Ioan a scris cartea Apocalipsului cu toate minunatele ei descoperiri? Întreaga insulă Patmos era de fapt un penitenciar imperial în care condamnații erau puși să muncească în carierele de piatră și în minele existente acolo. Erau deci, ocași. Insula se află în largul coastei de vest a Asiei Mici, în Marea Egee, și are aproximativ 16 km lungime și 8 km lățime. Există în insula Patmos o grotă sau o peșteră pe coasta celui mai înalt deal, unde, tradiția spune că a stat Ioan cât a fost închis pe insulă.

Aici, în aceste împrejurări deloc plăcute, într-o zi de Sabat, Ioan a avut prima sa mare viziune. Viziunea are șapte părți, fiecare în parte constituind un mesaj adresat câte unui înger ce constituie un simbol deosebit de semnificativ pentru noi cei de astăzi.

Cartea Apocalipsului este cartea descoperirilor lui Hristos, așa cum precizează chiar apostolul Domnului.

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi, lucrurile care au să se întâmple în curînd“ (Apoc. 1,1).

Cartea Apocalipsului este foarte interesantă, este cercetată foarte mult în zilele noastre. Se țin Seminariile de Apocalips. Evenimentele lumii în care trăim sînt „apocaliptice“, dar să ne plecăm asupra gîndurilor ce urmează pentru a cunoaște, a reține evenimentele profetice, nu pentru a „învăța pe alții...“, ci pentru că adevărurile aflate aici sînt pentru noi și generația noastră.

Un prim gînd: Împăratul Romei și întreaga oligarhie a aruncat pe Ioan, ultimul dintre apostoli, pe o insulă pustie, împiedicîndu-l să-și adu-

că la îndeplinire lucrarea chemării sale. L-au izolat și l-au supus la munci grele pentru vîrsta lui patriarhală, dar n-au putut închide cerul și nici rupe legătura lui cu Mîntuitorul. La ocnă, cu lanțuri de mîini și de picioare, iar în ziua Sabatului el era în comuniune cu Cerul. Și Domnul l-a onorat cu descoperiri unice, pe care nici un profet al lui Dumnezeu nu le-a avut. Profețiile primite cuprind trecutul, prezentul din zilele lui Ioan și viitorul pînă la vremea sfîrșitului. Nimeni și nimic nu poate întrerupe legătura noastră cu cerul dacă inima noastră este curată și în întregime a Lui.

Sînt interesante precizările pe care ține să le facă Ioan, și care arată implicarea personală a viziunilor sale. La începutul viziunilor sale, Ioan folosește de trezeci și cinci de ori expresia „am văzut“, de șapte ori „am privit“, de două ori „mi-a arătat“, de douăzeci și opt de ori „am auzit“, de optsprezece ori ni se spune să privim și de patru ori „vino și vezi“.

Apocalipsul este o carte a simbolurilor și trebuie să ne așteptăm la un limbaj figurat, simbolic, așa cum Isus, atunci cînd a fost aici pe pămînt a folosit parabole pentru a învăța pe oameni marile lecții ale Împărăției cerului. Tot astfel, în această descoperire a lui Isus Hristos, El folosește din nou simboluri și un limbaj figurat și aceasta din multiple motive. Unul din aceste motive fiind și acela de a împiedica pe vrăjmașii adevărului lui Dumnezeu să nimizească aceste profeții, păstrîndu-le astfel pentru vremea sfîrșitului.

Dar ceea ce este esențial, este faptul că Apocalipsul nu este numai o descoperire a viitorului. Nu! Prin excelență, Apocalipsul este o descoperire a lui Isus Hristos. Este Hristos înfățișat tuturor.

Să reținem tabloul de la începutul

IOAN - VIZIONARUL

Isus prezent în Biserica Sa din toate timpurile

„ȘI CÎND M-AM ÎNTORS,
ĂM VĂZUT ȘAPTE SFEȘNICE
DE AUR. ȘI ÎN MIJLOCUL
CELORȘAPTESFEȘNICE
PECECINEVA, CARE SEMĂNA
CU FIUL OMULUI“

Apoc.1, 12-13

primei sale mari descoperiri pe care Ioan a avut-o în ziua Sabatului (Apoc. 1,10), în care el vede pe Domnul Isus Hristos umblînd prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur și avînd în mina Sa dreaptă șapte stele.

Vizionarului Ioan i se spune de către Cer că cele șapte stele și cele șapte sfeșnice de aur au o însemnătate deosebită. Cele șapte stele sînt cei șapte îngeri ai celor șapte biserici, și cele șapte sfeșnice de aur sînt cele șapte biserici. Aici numărul șapte stă pentru desăvîrșirea divină (Apoc. 1,20), pentru ceea ce trebuie să fie atît biserică, cît și slujitorii ei.

Cît de potrivit este pentru biserică adevărată a Domnului Hristos ca ea să fie reprezentată prin niște sfeșnice purtătoare de lumină, pentru că biserică lui Dumnezeu trebuie să ducă lumina adevărului, lumii. SĂ FIE LUMINĂ, ȘI EA TREBUIE SĂ LUMINEZE. Viața și solia ei trebuie să aducă speranță și mîngîiere fiecărui slujitor al Evangheliei, pentru că cele șapte stele reprezintă îngerii celor șapte biserici sau „slujitorii” celor

șapte biserici. Stelele reprezintă pe credincioșii dascăli sau învățători și fiecare slujitor al Evangheliei trebuie să fie un astfel de învățător (Dan. 12,3). Nu este de mirare că cele șapte solii au fost adresate îngerilor sau slujitorilor bisericii ca ei să se identifice, sau trebuie să se identifice cu biserică, cu lucrarea și solia ei, cu Isus Hristos Domnul și Stăpînul ei.

De ce numai la șapte biserici dintre toate bisericile din acel timp? De ce nu au fost incluse bisericile din Ierusalim, Antiohia, Roma, Corint etc.? De ce numai șapte? Pentru că așa cum am mai amintit șapte este un număr sacru în Sfînta Scriptură, de la Geneza la Apocalips. Numai în cartea Apocalipsului cifra șapte este folosită de peste cincizeci de ori.

Învățăturile cuprinse în aceste șapte solii speciale sînt aplicabile creștinilor din toate veacurile și de pretutindeni. Dar cele șapte biserici menționate în cartea Apocalipsului mai reprezintă și o anumită perioadă de timp din istoria creștinismului, de

la înălțarea Domnului Hristos la cer de pe Muntele Măslinilor și pînă la revenirea Sa în slavă.

Să reținem:

Nimeni nu poate închide Cerul pentru închinătorii sinceri, pentru copiii și slujitorii lui Dumnezeu. Chiar și locurile cele mai neprimitoare, peșteri sau celulele închisorilor, se dovedesc a fi porți ale cerului. Comunicarea cu cerul este pentru viața noastră spirituală, ceea ce este aerul pentru viața noastră fizică.

Domnul Hristos este prezent în mijlocul sfeșnicelor bisericii Sale ce răspîndește lumina adevărului în întunericul păcatului în lume. Ca stele în mîna Celui Atotputernic, avem menirea să fim lumini. Lumini în familie, lumini în intimitatea sufletului nostru, lumini în biserică, lumini în lume — lumini ale adevărului veșnic în generația noastră.

Lumina nu ne aparține, noi trebuie să o reflectăm numai. Ea pornește din LUMINA CE ÎȘI ARE ORIGINEA ÎN DUMNEZEU. Ce răspundere solemnă avem! Luminezi tu oare?

Miez de noapte

*La asfințit sînt nori aprinși și ard
Sub falduri purpurii de larg stindard
Strecoară raze-aprinse ca prin gard.*

*Din depărtare neguri se desprind
Și-ncet, încet pămîntul îl cuprind
Pe boltă stelele făclii se-aprind.*

*Se-ngîină prin copaci plăpînde șoapte
Și-aduc miros plăcut de fructe coapte
În turnuri ceasul bate miez de noapte.*

16 martie 1968

Titu Zamfir

„VENIȚI CĂCI VREAU A SPUNE CE FACE DUMNEZEU“

Fața bătrînului credincios și vechi membru al bisericii noastre purta cu îmbelșugare povara multor ani. Acum ședea liniștit, foarte cumpănit la vorbă și nu mai putea face nimic altceva decît micile treburi din ograda casei, unde locuia cu familia fiului său.

Ședeam în fața lui și mi se părea că în spatele anilor îndelungați se ascundea povestea unei cărți întregi, în filele căreia s-ar fi descoperit tainele unor experiențe și lupte pe cît de prețioase, pe atît de edificatoare.

„— Tată mare“, l-am întrebat eu în camera lui mică și liniștită, „cum au fost începuturile cunoașterii adevărului și venirii la credință?“. Și iată ce a început să-mi povestească:

„— Cînd credința adventă a venit de prima dată în satul nostru, printre cei dinții, a fost și soția mea care s-a alăturat ei din toată inima, și a început să o trăiască. A primit botezul și a devenit una dintre primii membri care au pus temelii comunității noastre de atunci. Eu m-am împotrivit cît mi-a stat cu putință. Am devenit dușmanul de neîmpăcat al lor, deci și al soției mele. Îi făceam acuzații și uram și pe ceilalți care aduseseră această nouă credință în satul nostru și, mai mult decît atît, în casa mea.

Într-o dimineață de Sabat, ea s-a pregătit, a venit la mine și mi-a zis: „Stane, te rog, dacă nu te superi, dă-mi și mie un ban, ca să dau și eu la adunare cînd se face colecta, că e pentru lucrarea lui Dumnezeu“.

„Ce vorbești?“ i-am răspuns eu, „vrei să dai și tu un ban fraților tăi? Ei bine, am să-ți dau; vino cu mine!“ Am dus-o în grădina plină cu pomi care făceau diferite roade. M-am oprit în fața unui pom sterp, care nu făcuse niciodată roade. Era un măr. I-am arătat pomul, și i-am zis:

— „Uite mărul ăsta ți-l dau ție. Cîte mere va face, toate să fie ale tale! Să le vinzi și să dai acolo banii, fraților tăi“.

— „Bine Stane, mi-a răspuns ea, cu vocea ei blîndă. Dacă zici tu așa, așa să fie. Eu închin pomul acesta Domnului. Să fie al Lui!“

— „Frate“, mi-a spus mai departe bătrînul. Începînd cu anul acela și pînă acum, mărul acela care fusese

sterp, mărul care nu făcuse niciodată roade și nu dăduse nici măcar un măr, a început să dea mere din belșug.

M-am convins de puterea lui Dumnezeu și m-am convins de adevărata credință. Am părăsit obiceiurile de formă și fără de valoare, și m-am atașat din toată inima de poporul lui Dumnezeu. Așa am cunoscut credința sfinților care țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus, și așteptăm revenirea Lui glorioasă, ca să ne întîlnim cu toții iar eu cu soția mea, care a murit de mai mulți ani.

După ce am primit botezul, așa cum ne-a poruncit Mîntuitorul, am dat o bucată de pămînt din grădina mea cu fața la uliță și s-a clădit o adunare. Am fost ales și prezbiter pentru multă vreme și de atunci vin mereu și mereu, suflete noi. Oamenii se lasă de viața și de faptele lor urite și vor să trăiască învățăturile curate și sfinte ale Mîntuitorului. Cu toții așteptăm revenirea Răscumpărătorului care va aduce răsplătirile făgăduite în Cuvîntul Său scump. Soția mea a murit cu această nădejde că ne vom întîlni“.

După ce mi-au trecut emoțiile, am privit din nou pomul. Mi se părea ceva sfînt, ceva ceresc în el. Mi se părea că se deosebește de ceilalți pomi. Aveam în fața mea o dovadă, sau un monument al bunătății și dragostei lui Dumnezeu. O rugăciune fusese ascultată. O închinare și consacrare fusese primită. Mi se părea că pomul îmi vorbește și îmi spune: „Vezi ce face Dumnezeu? Eu sînt încă o dovadă, printre multele și nenumăratele dovezi că Tatăl vostru ceresc este plin de bunătate, de milă, dar și de grijă pentru voi, copiii Lui!“.

În tăcerea și în solemnitatea serii ce începuse să se lase, i-am spus bătrînului meu frate: „Tată mare, îmi dai voie să iau cîteva mere din pom? Vreau să povestesc copiilor mei povestea minunată a acestui pom și după aceea să le arăt și merele, ca să mănînce și ei din ele“.

— „Bucuros!“ mi-a răspuns bătrînul. „Ia mai multe și pune în servietă!“.

Ajuns acasă am adunat familia, am povestit intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu și copiii mă ascultau cu cea mai mare atenție. Cînd am terminat relatarea, am scos din servietă merele și le-am pus în

fața lor pe masă. Ele erau dovada că Tatăl nostru ceresc cunoaște dorințele noastre bune, ascultă rugăciunile noastre înălțate în Numele Sfînt al Mîntuitorului și primește cu bucurie consacrarea noastră și a bunurilor noastre, fie ele mici sau mari, fie ele de mai mică valoare, sau mai mare“.

Dar fratele Stan a ținut să-mi spună și o experiență a lui proprie. V-o redau chiar așa cum am auzit-o de la el:

„Eram la începuturile credinței. Eram recunoscător lui Dumnezeu și, ca orice începător, eram plin de încredere și de iubire pentru El.

Într-o dimineață am înjugat boii, am pus plugul în car și am plecat ca să-mi lucrez pămîntul departe la mai mulți kilometri. Am ajuns la locul meu, am început să ar, cu rugăciunea ca Dumnezeu să-și dea binecuvîntarea făgăduită. Am arat cu nădejde pînă la amiază. Am observat că boii obosiseră, iar mie îmi era foame. Știam ce să fac. Am dejugat animalele și le-am lăsat să pască și să se odihnească. Iar eu am plecat spre car, pe care îl lăsasem la marginea locului, ca să iau traista cu mîncare, să-mi potolesc foamea și să mă odihnesc. Ajuns la car, am constatat cu surprindere că, dimineața la plecare, am uitat să-mi iau mîncarea. Amiază era, foame îmi era, departe de sat eram. Am constatat să fac? Dar așa cum v-am spus, eram la începuturile credinței, cînd credința este vie, este mare și este lucrătoare.

La marginea locului, am îngenunchiat și m-am rugat. I-am spus Marelui, dar Bunului Tată ceresc că am uitat să-mi iau mîncarea și că îmi este tare foame și că nu știu ce să fac. După ce mi-am terminat rugăciunea, în locul acela pustiu, am spus Amin-ul obișnuit. Cînd încercam să mă ridic de pe pămîntul unde îngenunchiasem, am văzut lîngă mine o pîine mare și frumoasă. Primul meu gînd a fost: nu cumva în timpul rugăciunii, a trecut vreun om și cînd a auzit că eu mă rog pentru pîine, de milă, a scos el din provizia lui o pîine și a pus-o lîngă mine?... Am privit de jur împrejur. Pămîntul pînă în depărtări era ca în palmă. Cît îmi cuprindeau privirile, de jur împrejur, nici țipenie de om. Eram singur pe tot cuprinsul cîmpiei aceleia. Și lîngă mine o pîine. Era tocmai ce-mi trebuia mie. Am

căzut din nou pe genunchi, de astă dată să-i mulțumesc din toată inima, că El ascultă rugăciunile copiilor Săi. El se îngrijește de nevoile lor. Am șezut jos și am mâncat pâinea aceea. Ea a fost adusă de îngeri. Cel care hrănise miile de suflete, numai cu puțină pâine și câțiva peștișori, nu mă uitase nici pe mine, în pustietatea unde mă găseam”.

Peste puțin timp, am dus, împreună și cu un alt frate pastor, pe bătrînul nostru frate la locul de odihnă, lângă soția sa. Dar de atunci nu

am mai putut uita cuvintele: „Veniți că vreau a spune ce face Dumnezeu. Voi sufletelor bune, cîntați cum cînt și eu!”

Iar Sfînta Scriptură ne dă asigurarea: „Puii de leu duc lipsă și li-i foame, dar cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de nimic” (Ps. 34, 10). „Acela va locui în locuri înalte; stînci întărite vor fi locul lui de adăpost; i se va da pâine și apă nu-i va lipsi” (Is. 33, 16). Iar prin apostolul Pavel avem o făgăduință prețioasă: „Nu vă îngrijați de ni-

mic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filip 4, 6-7). „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile?” (Rom. 8, 32).

Pastor pensionar,
H. Artinian

Sfîrșit de cale

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Ps. 116, 15)

Un accident nefiresc pune de timpuriu capăt vieții celui ce a fost fratele nostru Badea Mirel, din Comunitatea Ulmeni, jud. Teleorman.

Născut la 1 martie 1968 în comuna Ulmeni, dintr-o familie de oameni muncitori, fr. Badea cunoaște de mic necazurile și greutățile vieții, primind o bună și temeinică educație religioasă în familie. A crescut un tînăr serios, activ, destoinic și gata să vină în ajutorul celor în nevoi. Din tinerețe, Mirel încheie legămîntul iubirii sale față de Mîntuitorul și Răscum-părătorul Său, fiind totdeauna gata să slujească lui Dumnezeu și aproapelui.

Este preocupat de problemele spirituale ale vieții sale și sapă adînc în comorile Sfintelor Scripturi. Este un tînăr muncitor, cu un comportament deosebit, apreciat mult de cei din comuna sa. A fost dirijorul corului Comunității, activînd cu zîmbetul pe buze pentru slava lui Dumnezeu. Comuniunea cu Dumnezeu prin rugăciune și studiu făcea parte din viața sa de fiecare zi.

În ultima zi a vieții sale, 12 noiembrie 1990, s-a încredințat Bunului său Mîntuitor și a plecat la lucrul său, spre a nu se mai întoarce acasă în viață. Accidentul care i-a produs moartea, ne face să ne gîndim mai serios la viața noastră și la acțiunile noastre.

Înmormîntarea a avut loc în comuna Ulmeni. Familia îndurerată, tineri și tinere din comunitățile din jur și din comunitatea sa, consătenii care l-au apreciat mult, l-au condus pînă la locul odihnei lui temporare.

Cuvîntul mîngîietor și dătător de speranță al Scripturilor, a fost rostit de frații Pridie Cornel și Breja Alexandru.

Durerea despărțirii și a pierderii celui drag a fost alinată de nădejdea revederii la învierea dreptilor în ziua cea mare a răsplătirii finale.

Pridie Cornel
pastor-asistent